

Chuyện chú chó con

Nguyễn Lương Hy

Một gã quạ không biết từ đâu bay về đậu trên cây bàng cuối vườn. Gã có một nếp sinh hoạt bất thường. Ban ngày gã đi đâu mất biến. Thỉnh thoảng mới thấy gã liệng vòng vòng trên trời như một chiếc máy bay tắt động cơ. Ban đêm gã về ngủ trên chạng cây.

Mà có lẽ gã ngủ cũng rất ít vì tối nào gã cũng kêu quang quác luôn mồm. Chó Con có thói quen là mỗi tối cứ đến khuya là chú chạy ra đồng củi bên hông nhà để “trút bầu tâm sự”. Nhưng mấy hôm nay, sự hiện diện của gã quạ đen làm chú mất đi cái thói quen đáng yêu đó. Hễ vừa thò đầu ra khỏi cửa, nghe cái giọng quang quác của gã quạ kia là chú thụt vào, chui xuống gầm giường, co rúm người lại. Và cứ trăm lần như một, trong những trường hợp như vậy, cuối cùng bao giờ chú cũng tè bậy ra dưới gầm giường.

Chú vốn rất nhát gan. Bất cứ một tiếng động nhỏ nào cũng làm chú sợ hãi. Ở chung nhà với chú có một chàng Gà Tre dạn dĩ, tuổi mới lớn, to chỉ bằng nắm tay, nhưng mỗi lần chàng ta xán lại gần và tò mò nhìn chú là chú cũng vội lảng đi chỗ khác. Có một hôm, trong khi chị Gà Ô đang dắt lũ con đi tìm mồi quanh mấy liếp rau thì gã quạ ở đâu trên trời lao xuống, không một tiếng động. Thoáng thấy cái bóng đen hung hãn của gã quạ, gà ô cất tiếng kêu báo động, tập hợp bầy con lại dưới đôi cánh của mình. Gã quạ không chịu bỏ mồi. Gã liệng vòng vòng, đánh giá tình hình, rồi lại bắt thần nhào xuống, những móng sắc vươn dài ra. Chị Gà Ô mắt tròn tròn, lông cổ lông cánh xù ra, vừa la òm tòi vừa mổ lia lịa vào kẻ thù. Lúc ấy Chó Con đang thò thân gần đây, thấy gã quạ hung hăng quá, chú khiếp đảm, đi giật lùi từng bước một và rúc vào chuồng gà, đứng thu mình sau vách lá, dòm qua khe cửa vừa theo dõi trận chiến vừa run cầm cập.

Gã quạ tấn công này giờ năm lần nhưng vẫn không đạt kết quả trước sự chống trả quyết liệt của chị Gà Ô. Dù rất kiên cường nhưng thời gian càng kéo dài chị càng tỏ ra đuối sức. Lũ gà con vẫn im thin thít dưới bụng mẹ như ẩn trong một đồn lũy kiên cố, tai ù đặc, không còn biết trời trăng gì nữa. Giữa lúc “ngàn cân treo sợi tóc” đó thì một vệt đen và hai vệt trắng từ xa phóng tới như ba mũi tên. Đó là ba anh em nhà Kino. Vừa đến nơi, ba cậu chia nhau đứng vây quanh chị Gà Ô, chỗ mồm lên trời sủa ăng ăng. Thấy chẳng còn hy vọng gì nữa, gã quạ bay vút lên, liệng một vòng rồi tháo chạy, trong thoáng mắt đã mất hút đằng sau lùm tre rậm cuối vườn. Chị Gà Ô đứng thờ dốc, cúi xuống đếm lũ con vừa hoàn hồn, xem có thiếu đứa nào không rồi ngẩng lên nhìn ba anh em nhà Kino kêu “cục cục” cảm ơn rối rít. Cậu Mun và Bi Xù, tai vểnh lên, mũi phập phồng khoan khoái trước lời khen, mắt chớp lia lịa. Cậu Kinio, anh cả, chừng chặc hơn, ngoáy đuôi hai ba cái ra kiểu như ta thường khoác tay, miệng kêu gừ gừ ý nói “Ồ, có gì đâu! Giúp nhau là chuyện thường mà, bà chị!”. Chị Vịt Xiêm ở đằng xa lạch bạch chạy tới chưa đến nơi, đã cất giọng khàn khàn khen ngợi: “Thật là những chàng trai dũng cảm”.

Chó Con chứng kiến tất cả mọi cảnh tượng đó. Bản thân chú cũng rất khâm phục ba anh em nhà Kino. Và sự việc xảy ra vừa rồi khiến chú suy nghĩ. So với họ, chú thật là đồ nhãi nhép, chẳng đáng một đồng xu. “Dũng cảm”, lời tán dương của cô Vịt Xiêm khiến chú thấy háo hức. Dũng cảm! Phải dũng cảm! – Chú nhủ thầm. Khi chú ngẩng lên, các bạn chú đã tản đi đâu hết. Chú len lén chui ra khỏi chuồng gà, chân bước rón rén, mắt lảo liên như sợ ai bắt gặp hành vi đáng xấu hổ của mình.

Từ hôm ấy, Chó Con quyết tâm thực hiện cái ý định tốt đẹp đó. Chú bắt đầu tập sủa. Trước hết phải có một phong thái hùng dũng của một trang nam nhi! – Chú nghĩ thế – Đã là chó mà không biết sủa thì coi như bỏ đi! Bây giờ, đứng chỗ nào, chú cũng dặng chân oai vệ, đầu vươn ra đằng trước, gân cổ lên, hóp bụng lại mà “gâu gâu”. Đứng trước cửa nhà, chủ cất giọng sủa hách dịch, dù không vang lắm nhưng cũng đủ khiến chủ chú trầm trồ “Chà, Chó Con dạo này oai ra phết”, nhưng rồi thấy chú cứ “gâu gâu” suốt ngày, kể cả những giờ nghỉ trưa, chủ nhà tưởng chú hóa điên, cốc cho chú mấy cái vào đầu. Chú co mình lại, nằm bẹp xuống đất, đầu gối lên hai chân trước, tai cụp xuống, nín thính. Len lén nhìn ra, thấy ba anh em nhà Kino đang đùa giỡn giữa sân, vật nhau huỳnh huých, lăn

lộn trên mặt đất mình mảy lấm lem, chú thấy ngứa ngáy trong người quá, muốn chạy ra nhập bọn nhưng chú chợt nhớ cứ mỗi lần như thế, thân hình bé nhỏ của chú quay lơ và ê ẩm suốt mấy ngày liền. Chú chẳng muốn mồm mình lại đầy đất cát và chân đi cà nhấc vào nhà. Chú đứng lên, gân cổ ra sủa gâu gâu và cảm thấy lồng ngực mình khoè khoắn lạ thường. Thật ra thì Chó Con nhà ta sủa chẳng có ý nghĩa gì lớn đối với anh em nhà Kino hoặc với chị Gà Ô hay cô Vịt Xiêm. Bọn họ đã có mặt trên trái đất này chẳng phải mới mẻ gì và đã nghe thấy biết bao nhiêu là chuyện. Chỉ có chàng Gà Tre và đám con của chị Gà Ô là trầm trồ kháo nhau về sự kiện quan trọng này. Chúng bắt đầu nhìn chó con bằng một cặp mắt khác và không còn dám xem thường “cái thằng nhóc nhát như cáy” ấy nữa. Chó Con rất nhạy bén về chuyện này. Chú nhận thấy mấy hôm nay “tụi nhãi ranh” bắt đầu nhìn chú bằng cặp mắt e dè, ánh lên vẻ khâm phục. Chó Con rất lấy làm khoái chí về kết quả bất ngờ này. Chú bắt đầu vênh váo, đi đứng khệnh khạng, cổ quan sát từ từng cử chỉ của anh em nhà Kino và bắt chước y hệt. Chú cũng phóng vun vút trong vườn, từ đầu này qua đầu kia, nghe gió vù vù bên tai và cảm thấy oai phong khi thấy các cô gà mới lớn đang dạo mát trong vườn khiếp sợ, đập cánh bay loạn xạ tìm đường lẩn tránh. Hễ thoáng thấy bóng dáng “lũ nhãi ranh” đang kêu chiêm chiêm, dùng hai cái chân bằng que tăm bới bới, đào đào, cái mỏ nhỏ xíu đang hí hoáy mổ lia mổ lịa, là máu anh hùng nổi lên, chú nhảy xổ tới, hằm hè, gí mõm vào tận mặt mấy chú gà tội nghiệp, phò bộ nanh trắng nhõn ra mà sủa gâu gâu.

Gã quạ khoang lâu nay vẫn cư ngụ trên cây bàng. Độ rày, đêm đêm gã không giờ cái giọng chói tai ra nữa, ban ngày gã đi kiếm ăn ở phương nào mất biệt, không còn rình rập mấy cậu gà con làng vắng trong sân. Mặc dù vẫn rắp tâm theo đuổi mấy chú gà con bé bé, xinh xinh nhưng gã cũng thừa thông minh để hiểu rằng ba anh em nhà Kino lúc nào cũng sẵn sàng tổng cổ gã. Gã kiên nhẫn chờ đợi. Và dịp may đã đến. Đó là ngày mà Chó Con thấy buồn bực trong lòng. Chú vừa bị cậu chủ đét cho một trận nên thân về cái tội giẫm nát vườn rau sau nhà. Giờ thì chú đi rảo dọc hàng rào, mắt liếc dọc liếc ngang, tìm cách xô cái ầm ứ trong lòng. Đột nhiên chú dừng lại, vênh tai nghe ngóng. Có tiếng chiêm chiêm ở sau giàn mướp. Đích thị là “lũ nhãi ranh” rồi. Chú rón rén bò lại nấp sau một bụi cây và dòm qua kẽ lá. Một cậu gà con đang bươi bươi đồng rác, chân khều lia lịa, miệng kêu chiêm chiêm, thỉnh thoảng lại vươn cổ ra, vỗ phành phạch đôi cánh nhỏ xíu đánh một túm lông loe hoe. À, cái thằng láu cá này, mày tưởng mày đi kiếm ăn một mình, không bám đít mẹ mày là anh hùng lắm chứ gì? Biết tay ông nhé! Chó Con nghĩ vậy và tìm cách đi vòng lại sau lưng chú gà con vô phúc. Rồi như một sợi dây thung kéo hết cỡ, chú phóng mình tới với tốc độ của một tia chớp. Cậu gà con, trong tích tắc đã hiểu ra mọi chuyện, kêu lên một tiếng, ù té chạy. Ra một chiêu đầu bị hụt, chú giận điên người đâm đầu đuổi theo. Lần này thì chú mày đừng hòng thoát khỏi tay ông! Chó Con rượt cậu gà con sát nút khiến cu cậu chạy thất điên bát đảo, không phân biệt đâu là đồng tây nam bắc. Mẹ cậu – chị Gà Ô – hiện đang dất mấy đứa em cậu kiếm ăn ở xa tít cuối vườn, chẳng hay biết một tí gì về số phận của đứa con đi lạc của mình. Đang này, Chó Con thì cứ rượt nà theo bển gót, khiến cậu ta chạy vắt giò lên cổ, quên bằng lời mẹ dặn, nhắm mắt nhắm mũi chui tọt qua hàng rào, phóng ra cánh đồng cỏ mênh mông bên ngoài. Cuộc săn đuổi không lọt qua cặp mắt tinh ranh, sắc như dao của gã quạ. Lâu nay gã chỉ chờ có thế. Bây giờ thì có thể tóm cổ miếng mồi ngon này mà không sợ phải đụng đầu với anh em thằng Kino chết tiệt kia. Còn cái thằng Chó Con thì đối với gã không thành vấn đề. Từ lâu gã vẫn coi nó như không có mặt trên cõi đời này. Nghĩ vậy, gã chao một vòng rộng, mắt dán vào cậu gà con và lao thẳng xuống miếng mồi như một tảng đá rơi. Cậu gà con vẫn chưa biết lười hái tử thần sắp bổ xuống đầu mình, mãi lo tìm đường thoát khỏi sự săn đuổi của chú Chó Con. Nhưng Chó Con thì không đến nỗi vô tư như thế. Vừa thoáng thấy bóng dáng hung hãn của gã quạ sắp đâm thẳng vào cậu gà con, chú chợt hiểu tất cả. Không thể để cho cậu ta chết được. Chú thấy rõ ràng một điều là phải cứu lấy cậu gà con bằng bất cứ giá nào. Và như thế là bất chấp mọi nguy hiểm, chú phóng mình lao thẳng vào gã quạ lúc này đang sà sát mặt đất, giương những móng sắc ra định tóm lấy con mồi. Bị chặn đánh bất ngờ, gã quạ đâm hoảng, những móng sắc tấn công thẳng vào đầu chú Chó Con, nhưng chú cũng đã ngoạm trúng vào một bên cánh gã quạ khiến gã hoảng hốt trở mình bay vút lên, lông rơi lả tả. Chó Con lãnh nguyên một đòn vào đầu, xước một vết dài, rướm máu. Chú thấy bông rạt trên trán, nhưng chú không có thì giờ nghĩ tới vết thương. Gã quạ hung hăng bay liệng trên không, kêu lên những tiếng phẫn nộ. Cậu gà con hồn vía lên mây chạy nấp vào một lùm cây, rút cổ dòm ra, nín im thín thít. Gã quạ lại lao xuống, lần này đối tượng của gã không phải là cậu gà be bé kia mà nhắm vào chú Chó Con. Chó Con vẫn đứng

nguyên tại chỗ, ngẩng đầu lên sửa ầm ỉ. Lần đầu tiên chú không biết sợ là gì. Gã quạ rút kinh nghiệm cú đánh vừa rồi, lạng người qua một bên và vươn cổ mổ mạnh vào tai chú. Bị đánh đau, chú hơi chột dạ, biết mình không phải là đối thủ của gã quạ đen, chú dợm mình toan chạy trốn. Nhưng vừa quay người, mắt chú chạm phải bụi cây, trong đó cậu gà con đáng thương đang đứng run lẩy bẩy. Và Chó Con chợt hiểu ra rằng chú không thể nào thoát thân một mình được. Chú ghì người đứng yên tại chỗ, quyết sống mái với gã quạ đến cùng, dù sau đó sự việc có xảy ra thế nào cũng mặc. Giữa tình trạng “dầu sôi lửa bỏng” đó thì những tiếng kêu ăng ẳng của chú và tiếng quang quác của gã quạ vọng vào trong vườn làm các bạn chú giật mình. Tức tốc anh em nhà Kino băng mình chạy ra, theo sau là chị Gà Ô đang thấp thỏm lo cho số phận đứa con của mình này giờu biến đi đâu mất tiêu, tìm không thấy. Cô Vịt Xiêm cũng nhất định không chịu bỏ rơi, lết dẹt chạy theo.

Anh em nhà Kino ra tới cánh đồng vừa đúng lúc gã quạ đang định giáng thêm cho chó con một đòn chí tử. Trước tình hình chuyển biến đột ngột như vậy, gã quạ biết thân biết phận, không dám nấn ná lại lâu, vội vàng vỗ cánh bay đi. Cậu gà con khốn khổ bây giờ mới thò đầu ra, chạy đến sà vào lòng mẹ kêu rồai rít. Chị Gà Ô xúc động dang cánh ôm lấy con nựng nịu và nghiêng đầu nghe cu cậu kể lại tai nạn khủng khiếp vừa rồi. Anh em nhà Kino hết sức ngạc nhiên về hành động can đảm của Chó Con. Chúng không ngờ chú bé nhát như cây này lại có thể làm được một việc phi thường như vậy. Kino bước lại gần chó con lúc này đang rên ư ử vì những vết thương rướm máu. Kino thè lưỡi ra liếm sạch những vết máu trên đầu trên trán Chó Con bày tỏ niềm quý mến và tình thương yêu che chở của mình. Chị Gà Ô thì vô cùng cảm kích, mở tròn đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Chó Con, miệng cảm ơn toang toác. Cô Vịt Xiêm này giờ lẳng xẵng chung quanh mọi người và, cũng như chị Gà Ô, cô không thể không khen chú một lời “Chó con thật là dũng cảm”.

Chó Con giật bắn người. Tim chú đập thình thịch. Từ này đến giờ, thái độ vồn vã, thân thiện của các bạn vây quanh chú đã là niềm vui quá sức tưởng tượng của chú rồi. Bây giờ cô Vịt Xiêm lại khen chú bằng những lời trước đây cô chỉ dành cho anh em nhà Kino: “dũng cảm”. Hai tiếng đó được thốt lên vào lúc chú không ngờ nhất làm chú sượng mề toi.